

τισμόν. Δύναμαι περιπλέον, ἔλεγε, ὃ ἀποκοιμήσω ἀμέσως ὅποιον θέλω, νὰ τὸν κάμω νὰ πέσῃ, νὰ κυλίεται, νὰ λυσσᾷ, καὶ μεταξὺ τοῦ παροξυσμοῦ του νὰ τὸν βιάσω ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ νὰ μὲ φανερώσῃ τὰ μυστικά του. Καθίζω τὸν ἄνθρωπον ἐπάνω εἰς θρανίον, καὶ ερεφόμενος πρὸς αὐτόν μὲ χειρονομίας τινὰς ἰδιαιτέρας, τὸν ἀποκοιμίζω· δὲν κλείει ὁμῶς τὰ ὀμμάτιά του, μὲ ὁμιλεῖ, καὶ χειρονομεῖ, ὡς νὰ ἦτον ἐξυπνος.» Ταῦτα δὲ λέγων ἔκαμνε χειρονομίας τινὰς αἰτινες ὁμοιάζον τὰς τῶν μαγνητιστῶν μας. Μετὰ δὲ ταῦτα μὲ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς ἐμφανίσεως ἐντὸς τῆς παλάμης περὶ ἧς προωμίλησα ».

Ὁ Κ. Λαβόρδης μαθὼν τὸ μυστικὸν οὐ τινος κύριαι βάσεις ἦσαν ἡ διαχάραξις τῶν σημείων καὶ τὰ τρία φάρμακα τὰ ὅποια δὲν ὀνομάζει διὰ νὰ μὴ ἀθετήσῃ τὸν ὅρκον του, βεβαιοῖ ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία γοητεία, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπανέλαβε πολλὰκις τὴν πράξιν τοῦ Ἀραβὸς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Ἄλλος περιηγητὴς, ὁ Κ. Οὐ. Λάνης, Ἀγγλος, ἐπικυροῖ ὡς ἀναμφισβήτητα τὰ γραφθέντα ὑπὸ τοῦ Κ. Λαβόρδου, καὶ προσθέτει μάλιστα καὶ πολλὰ ἄλλα περίεργα.

Ὅλα ὁμῶς τὰ μυστήρια ταῦτα τὰ ὅποια ἐφαίνοντο μέχρι τινὸς ὑπεράνθρωπα, σήμερον, μετὰ τὰς περὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας προόδους, ἐξηγοῦνται καὶ γίνονται καταληπτὰ. Ὅλοι σήμερον ἐννοοῦμεν ὅτι πρὶν ἀποδώσωμεν αὐτὰ εἰς δύναμιν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου, ἢ ἀποποιηθῶμεν νὰ τὰ πιστεύσωμεν, πρέπει νὰ τὰ ἐξετάσωμεν καὶ νὰ τὰ μελετήσωμεν. Μήπως τὰ ἄγνωστα δὲν εἶναι πολὺ πλείοντα τῶν γνωστῶν, καὶ μήπως ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν ἀνακαλύπτει καθ' ἑκάστην πράγματα τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζε πρὸ ὀλίγου; Μήπως ὁ Γάλλος καὶ ὁ Λαβάρδος δὲν ἐξήγησαν καὶ μετέβαλον μάλιστα εἰς ἐπιστήμην τὰς προρρήσεις τῶν προλεγόντων τὴν τύχην; Ν. Δ.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΙΚΗ.

Μετὰ τὴν σύντομον περιγραφὴν τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν μαγείας, δημοσιεύομεν εἰκόνα παριστάνουσαν ἀγῶνα, ἢ φαντασίαν, ὡς ὀνομάζεται ἐν Ἀραβίᾳ· τοῦτο δὲ διότι τελεῖται συνήθως ὑπὸ ἀνθρώπων τῶν ὁποίων τὰ νεῦρα συνεκινήθησαν καὶ ἡ φαντασία ἐξήφθη διὰ τῶν ἀνωτέρω ὑποδειχθέντων μαγνητικῶν ἢ μαγευτικῶν μέσων. Τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, δέκα, εἴκοσιν ἱππεῖς ἀλαλάζοντες ἐφορμῶσι κατὰ σοῦ, σὲ σημαδεύουσι μὲ πυροβόλα στιλπνότατα, καὶ ἀναχατίζοντες τοὺς ἱπποὺς τρία βήματα μακρὰν σου, κενόνουσί κατὰ τοῦ προσώπου σου τὰ φοβερά ὄπλα των. Φρίκη τότε σὲ καταλαμβάνει· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ φρίκη περέρχεται, ἡ θερμότης σοῦ ἀναδιβάλλει τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἡ λάμψις τῶν ὄπλων καταπλήττει τὴν ὄρασίν σου, αἱ φωναὶ τῶν θεατῶν καὶ τῶν ἱπποδρόμων, τῶν ἱππῶν οἱ χρεμετισμοὶ, ὁ ἀκατάπαυστος θόρυβος τῶν ἐκπυροσφοτήσεων σὲ ἐκχωροῦσι, δὲν

βλέπεις, δὲν ἀκούεις πλέον τίποτε, καὶ αἰσθάνεσαι ἑαυτὸν φερόμενον ἀκατασχέτως πρὸς τὸν ἀγρίον ἐκείνον βίον. Μὲ ὀφθαλμοὺς φλογερούς, μὲ στήθος ἀσπμαῖνοι, μὲ σφυγμὸν συνεχῇ καὶ δυνατὸν, θέλεις νὰ πηδήσῃς ἐπάνω ἱπποῦ γαύρου καὶ θυμοειδοῦς, νὰ ἐμπήξῃς τοὺς πτερνιστήρας σου εἰς τὰ ἐσχισμένα καὶ αἱματοσταγῇ πλευρά του, νὰ μεθυσθῇς ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τῆς πυρίτιδος, καὶ ἐρίζων πρὸς χιλίους ἐπιδεξιωτάτους συναγωνιστάς· περὶ τοῦ βραβείου τῆς τόλμης καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος, νὰ χειροκροτηθῇς ἀπὸ τὸ φρενιτῶν καὶ ἀσπαῖρον πλήθος.

Ὁ ἀγὼν οὗτος τελεῖται συνήθως τὰς ἐορτὰς μετὰξὺ πολλῶν ἄλλων οὐχ ἦττον περιέργων, περὶ ὧν ἴσως ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε.

Η ΣΙΟΝΩΔΗΣ ΘΥΕΛΛΑ.

Διήγημα Ῥωσικόν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1811 ἔτους, τοῦ πόσον ἀξιωμακρονεύτου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥωσίας, ἐξη τις πλησίον τῆς Νεναραδούης, γνωστὸς καθ' ὅλα τὰ περίχωρα διὰ τὴν φιλοξενίαν του. Καθ' ἑκάστην οἱ γείτονες ἤρχοντο εἰς τὴν αἰκίαν του, ἄλλοι μὲν διὰ νὰ φάγῃσι καὶ νὰ πῶσιν, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ παίξωσι χαρτίᾳ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἄλλοι, οἱ πλείοντες, διὰ νὰ ἰδῶσι τὴν θυγατέρα του Μαρίαν εἰς αὐτὴν ἤρεσκε τὸ ὄγρον καὶ μελαγχολικὸν πρόσωπον καὶ τὸ καμφορπῶν ἐκ τῆς ἡσυχίας της. Ἦτον τότε δεκαεπταετής καὶ κανεὶς ἄνθρωπος ἤγινός, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐκληρονόμηται ἐλευσιώτατα κτήματα· πολλοὶ μάλιστα τῶν εὐγενῶν τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τοὺς υἱοὺς των.

Ἡ Μαρία εἶχε ἀναγκασθῇ πολλὰς μυθιστορίας Γαλλικὰς, καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τούτων ὁ νοῦς της εἶχε ταχέως συλλεβεῖ ἀπὸ τῶν ἐρωτικῶν διειροπολήσεων. Εἶχε δεχθῇ εὐχαρίστως τὰς φιλοφρονήσεις πτωχοῦ τινος ἀριστοκράτου ἐκθρόντος ἐν ἀδείᾳ νὰ διατρίψῃ ἡμέρας τινὰς μετὰ τῆς οἰκογενείας της. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὸς ἤρασθη τῆς Μαρίας, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς, παρατηρήσαντες τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην κλίσιν, μετεχειρίσθησαν τὸν ἀξιοματικὸν χειρότερον καὶ ἀποπερθεύσαντες ὑπαλλήλου, καὶ ἀπηγόρευσαν εἰς τὴν Μαρίαν τὸ νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ τῆς μετ' αὐτοῦ συζωγίας της.

Ἐν τοσοῦτῳ αἱ δύο ἐρασταὶ ἀνταρτίζοντο δι' ἐπιστολῶν, καὶ ἐλαμβάνον κυρίας συνεντεύξεις εἰς τὸ δάσος τῶν πευκῶν πλησίον παρεκκλήριου ἐρημίου. Ἐκεῖ, καὶ τοὶ μεμφόμενοι ὡς ἀσπλάγχυν τὴν τύχην των, ὠρκίζοντο ν' ἀγαπῶνται αἰωνίως, καὶ ἐσυζήτουσαν χιλίων εἰδῶν σχέδια. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ συνεντεύξεις τοὺς ἐφεραν τέλος πάντων εἰς ἀπόφασιν ἐρωτικὴν· ἐπειδὴ, εἶπον, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ζήσωμεν ὁ εἰς χωρὶς τὸν ἄλλον, καὶ ὁμοῦ θέλητες σιληρῶς καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν μας, πρέπει νὰ νικήσωμεν μόνον μας ὅλα τὰ ἐμπόδια. Τὴν ἰδίαν ταύτην εἴχαται πρῶτος ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ἡ δὲ Μαρία, παραφερομένη